

Arrest

nr. 136 773 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Keniaans staatsburger te zijn, geboren op 8 juni 1986 in Nyeri. Uw biologische ouders heeft u nooit gekend. U werd geadopteerd door (B.M.) en (A.W.), en groeide bij hen op in de wijk Embakasi in Nairobi.

Uw adoptieouders zijn animisten en volgen een zekere cult. Tijdens uw kindertijd gebruikten ze uw bloed voor hun offers. U werd door uw adoptieouders ook verplicht om zich te prostitueren. In 1999 werd uw eerste zoon (P.N.) geboren. In 2000 kreeg u uw tweede zoon, (S.M.). U ging daarna tot 2007 terug naar school. Van 2008 tot 2011 werkte u in in het schoonheidssalon Pink Rose in Embakasi.

Op 5 mei 2011 werd uw zoon om het leven gebracht. U vond zijn lichaam 's ochtends aan de poort, nadat hij de dag voordien niet was thuis gekomen van school. U heeft aangifte gedaan bij de politie.

Later vernam u dat uw zoon werd geofferd door uw adoptieouders. Op 12 mei werd (P.) begraven. Uw zoon (S.), die autistisch is, is na de begrafenis van huis weggelopen. Toen u op een dag thuis kwam, hoorde u uw adoptieouders met anderen overleggen dat er nog iemand moest geofferd worden. U vluchtte weg uit het huis, en contacteerde uw vriendin (M.N.). U kende haar al sinds 2008, omdat ze als klant in het schoonheidssalon kwam waar u werkte, en u goed was bevriend met haar.

Van mei tot augustus 2011 woonde u bij (M.) in de wijk Donholm in Nairobi. Toen u ongeveer een week bij haar verbleef, begon u een seksuele relatie met haar. U hield de relatie geheim. Enkel twee collega's van (M.), (J.) en (R.), waren op de hoogte van (M.)'s lesbische geaardheid.

Eind juni 2011 ontving u via sms een doodsbedreiging van uw adoptieouders. U gaf dit aan bij de politie. Uw ouders bleven u daarna telefonisch bedreigen, totdat u uw telefoonnummer veranderde midden juli 2011.

Op de avond van 14 augustus 2011 werd (M.) vermoord toen ze terugkwam van haar werk. Naast haar lichaam werd een briefje gevonden waarop stond dat ze vermoord is omdat ze lesbisch was. Toen u de volgende ochtend het nieuws over haar dood vernam, ging u naar het Donholm politiekantoor om de moord aan te geven. De politiemann waarmee u sprak, verweet u dat u lesbisch bent, en wou seks met u hebben. Omdat u weigerde, sloot hij u op in de cel. In de namiddag kwam hij opnieuw naar u, en had u seks met hem in de cel. Daarna werd u vrijgelaten. U bent de dichtstbijzijnde kerk binnen gegaan, en ontmoette daar de pastoor, die u naar het Salvation Army bracht, waar u drie weken verbleef.

Na een week kwamen onbekende mensen daar naar u vragen. De directrice van het Salvation Army besloot dat u beter zou vertrekken, en bracht u in contact met ene (D.), die u hielp het land te ontvluchten. Op 8 september 2011 verliet u Kenia, en reisde u met het vliegtuig naar België, waar u op 9 september 2011 een asielaanvraag heeft ingediend.

In het asielcentrum in België leerde u (V.M.) (O.V. 6.909.811) uit Tanzania kennen. In juni 2012 begon u een relatie met haar. In de zomer van 2013 verhuisde u samen met haar naar een sociale woning, waar u met een derde huisgenote samenwoont. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Keniaanse identiteitskaart neer, evenals de overlijdensakte van uw zoon (P.N.) en een brief van de Nairobi Central Police.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van uw vrees voor vervolging op grond van uw lesbische geaardheid, evenals uw vrees om geofferd te worden voor de cult van uw adoptieouders. Het Commissariaat-Generaal is echter van mening dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of uw risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw lesbische geaardheid, en over uw beleving en ontdekking ervan niet overtuigend. Zo is het merkwaardig dat u, toen u werd gevraagd op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot vrouwen, verklaarde dat dat was nadat u de eerste keer seks had met (M.) (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 17), met name toen u 25 jaar oud was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 20). U verklaarde daarover dat u de eerste keer seks had met (M.) een week nadat u bij haar ging logeren (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 18), en dat u op dat moment een relatie met haar begon, nadat (M.) u verteld had dat ze lesbisch was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 9, 17). Het is daarbij op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u, nadat u voor het eerst vernam dat (M.) lesbisch was en nadat u een week bij haar verbleef, besloot seks met haar te hebben en een relatie te beginnen, te meer daar u ook verklaarde dat u zich voordien nog nooit eerder tot vrouwen aangetrokken had gevoeld (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 17, 21), en (M.) de eerste vrouw was tot wie u zich aangetrokken voelde (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 18). Gevraagd vanaf wanneer u zeker wist dat u vrouwen verkoos, antwoordde u dat dat was toen u een relatie begon met (M.) (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 20). Gevraagd wat u daarbij voelde, omschreef u dat het anders was, meer een genot, een andere ervaring. U verklaarde dat u het niet kan uitleggen hoe het voelde, maar dat het een goede ervaring was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 20). Gevraagd hoe u zich voelde toen u een relatie begon met (M.), antwoordde u dat het een goed gevoel was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 22). Toen u werd gevraagd om te vertellen over de avond dat uw relatie met (M.) begon, verklaarde u dat (M.) u begon te vertellen dat ze gevoelens had voor u sinds zij u ontmoette, en dat ze lesbisch was, en dat dat is hoe de relatie is begonnen. Toen u daarop gevraagd werd hoe u daarop reageerde, verklaarde u dat u haar gezegd heeft dat u dat nooit ervaren heeft, een relatie tussen twee meisjes, en dat ze u heeft gezegd dat u zich geen zorgen moest maken, en dat u het gewoon kon proberen, en dat het heel goed ging. U verklaarde opnieuw dat u tot op dat moment niet eerder wist dat u lesbisch was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 24). Uw verklaringen met betrekking tot de ontdekking van uw geaardheid komen aldus summier en allerm minst doorleefd over. Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u er zich toen wel al bewust van was dat homoseksualiteit onaanvaardbaar is in de Keniaanse samenleving, en dat het

bovendien strafbaar is gesteld met gevangenisstraffen tot 14 jaar (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 26). Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat uw beleving van uw geaardheid doorheen de jaren toch meer gekleurd, geschakeerd of doorleefd zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u de ontdekking van uw lesbische geaardheid als problematisch ervoer, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) en uit uw eigen verklaringen (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 26) blijkt dat de Keniaanse maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt. Uw eerste lesbische ervaringen blijken echter voor u op ongedwongen wijze en zonder moeilijkheden te zijn verlopen. Het gemak waarmee u de ontdekking van uw lesbische geaardheid beleefd lijkt te hebben en deze in het geheel niet als problematisch zou hebben ervaren, is niet aannemelijk in het licht van de homofobe context in Kenia, waar men volgens uw verklaringen een gevangenisstraf tot 14 jaar kan krijgen omwille van zijn of haar seksuele geaardheid. Er kan dan toch ook verwacht worden dat u niet louter uiterst positieve gevoelens zou weergeven wanneer u gevraagd wordt wat u voelde op het moment dat u voor het eerst beseftte dat u diepere gevoelens had voor een vrouw, maar dat u ook spontaan melding zou maken van twijfels, angst en andere gevoelens die deze positieve gevoelens doorkruisten en desgevallend overstemden. U maakte echter slechts melding van gevoelens van angst wanneer u expliciet werd gevraagd wat u dacht bij de ontdekking van uw geaardheid met betrekking tot de homofobe situatie in uw herkomstland (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 26).

Dit volledig gebrek aan enig doorleefd karakter blijkt ook wanneer u gevraagd werd naar uw gevoelens ten aanzien van (M.N.). Gevraagd wat er u precies in haar heeft aangetrokken, antwoordde u dat ze u behandelde als mens, dat u zich verliefd voelde, en dat het anders was. U verklaarde bovendien dat de seks ook anders was, en dat u ervan genoot, in tegenstelling tot wat u had ervaren met mannen. Toen u daarna werd gevraagd waarop u precies verliefd bent geworden bij haar, antwoordde u dat u zich gewoon aangetrokken voelde, en dat het een gevoel was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 22). Uw verklaringen komen weerom allerm minst doorleefd over, en doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde lesbische geaardheid.

In samenhang met voorgaande vaststellingen over uw beweerde seksuele geaardheid, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in Kenia een relatie had met (M.N.). Bovendien dient wat deze relatie betreft te worden vastgesteld dat u uiterst vaag bleef over een aantal essentiële elementen. Zo weet u niet hoe (M.) zelf het ontdekken van haar lesbische geaardheid heeft ervaren. U verklaarde dat u het er nooit met haar over gehad heeft (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 23). Gezien de duur van jullie relatie (van mei tot augustus 2011) en het feit dat u bij (M.) uw eigen lesbische geaardheid ontdekte, mag er toch verwacht worden, gezien het belang voor een persoon van de ontdekking van zijn of haar seksuele geaardheid, des te meer wanneer deze wordt beschouwd als zijnde afwijkend en sterk wordt veroordeeld door de maatschappij, dat jullie dit onderwerp zouden hebben aangesneden. Het is niet geloofwaardig dat uw partner dit bijzonder belangrijk moment in haar leven, met name de ontdekking van haar lesbische geaardheid, niet zou hebben gedeeld met u, noch dat u hier zelf niet naar zou hebben gepeild. Bovendien weet u niet of (M.) nog andere lesbische vrouwen kent, en heeft u haar dat nooit gevraagd (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 26). Het is tot slot weinig aannemelijk dat u sinds 2008 goed bevriend was met (M.) en verklaarde een goede band met haar te hebben (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 9, 21), maar niet wist dat (M.) lesbisch was tot het moment dat zij het u vertelde in mei 2011, ongeveer een week nadat u bij haar ging wonen (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 9, 21, 22). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw lesbische relatie met (M.N.).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u wat uw relatie met (V.M.) in België betreft, een aantal opmerkelijke verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal, toen u werd gevraagd of het voor u gemakkelijk is om uw homoseksualiteit in België te beleven, dat u zich hier meer vrij voelt om uzelf te zijn dan thuis (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 31). Anderzijds verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-Generaal dat niemand op de hoogte is van uw relatie met (V.), omdat u bang bent en in het geheim samenleeft (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 15). U verklaarde dat zelfs uw huisgenote (H.T.) niet weet dat u een relatie heeft, omdat u bang bent en niemand vertrouwt (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 15-16). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u vooral bang bent voor Afrikanen, en geen probleem heeft als u bij mensen bent die u niet kennen. Daarbij is het opmerkelijk te noemen dat u ook verklaarde dat (V.) en u in dezelfde kamer slapen (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 18), hetgeen moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw verklaarde wantrouwen ten aanzien van uw huisgenote (H.T.).

Ook wat betreft de persoonlijke achtergrond van (V.), blijft u opvallend vaag. Gevraagd hoe (V.) het ontdekken van haar lesbische geaardheid heeft ervaren, antwoordde u dat ze u er niet over vertelde (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 17). Gezien de lange duur van jullie relatie (sinds juni 2012) zou er toch verwacht worden, gezien het belang voor een persoon van de ontdekking van zijn seksuele geaardheid, des te meer wanneer deze heeft geleid tot het vluchten uit uw land van herkomst, dat jullie

dit onderwerp zouden hebben aangesneden. Bovendien weet u niet of de ouders van (V.) weten dat ze lesbisch is, noch hoe lang de relatie die ze voor haar vertrek in Tanzania had, geduurd heeft (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 17). Aangezien haar lesbische geaardheid evenals deze relatie rechtstreeks geleid hebben tot haar vertrek uit Tanzania, is het niet aannemelijk dat u hierover niet meer informatie heeft. Bovendien is het merkwaardig dat u niet weet of (V.)'s ouders op de hoogte zijn van haar geaardheid, maar dat u wel weet dat zij uit Tanzania gevlucht is nadat ze werd betrapt terwijl ze seks had met haar partner (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 16). Immers, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-Generaal op 12 december 2013 verklaarde (V.) dat zij werd betrapt door haar vader, wat de onmiddellijke aanleiding voor haar vlucht was (zie CGVS gehoorverslag (V.M.) dd. 12.12.2013, p. 11, dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u wel kan vertellen dat uw partner betrapt werd in Tanzania, maar niet weet of haar ouders op de hoogte zijn van haar geaardheid, is in deze context weinig aannemelijk. Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat u erg onwetend bent over de persoonlijke achtergrond van uw lesbische partner, waarmee u al gedurende meer dan 2 jaar een relatie zou hebben, hetgeen ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de door u geopperde lesbische relatie met (V.M.).

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u blijk geeft van weinig bekendheid met de lesbische scene in Kenia en België. Gevraagd of u andere lesbische vrouwen in Kenia of in België kent, ontkende u beide (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 21). Gevraagd of er ontmoetingsplaatsen voor lesbische vrouwen bestaan in Kenia, stelde u dat u nooit ergens geweest bent waar ze elkaar ontmoeten, dus dat u het echt niet weet. Gevraagd of er cafés of clubs bestaan voor lesbische vrouwen, verklaart u dat u dat nooit gehoord hebt toen u thuis was. U verklaart wel een vereniging te kennen, LGBT, maar kan er niets meer over vertellen dan dat ze opkomen voor de rechten van lesbiennes en homoseksuelen. Gevraagd of u in België verenigingen kent die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, ontkent u dit (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 31). Het is weinig aannemelijk, indien u werkelijk lesbisch zou zijn, dat u hierover niet meer toelichting zou kunnen geven of u zich hierover niet zou hebben geïnformeerd, te meer daar u zowel in Kenia als in België samenleefde met uw lesbische levenspartner, en u uw asielaanvraag op uw vrees voor vervolging omwille van uw lesbische geaardheid steunt.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde seksuele geaardheid en uw relaties met (M.N.) en (V.M.) zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die u aanhaalde als gevolg van uw voorgehouden geaardheid. De aangevoerde feiten en context zijn immers wezenlijk verbonden met uw vermeende geaardheid en beleving. Overigens dient met betrekking tot de moord op uw partner (M.N.) te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens uw beide gehoren op het Commissariaat-Generaal dat u niet weet wie er achter de moord op (M.) zit (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 29; CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 14). Echter, tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 09.09.2011 verklaarde u dat uw vriendin werd vermoord door mensen die werden gestuurd door uw adoptieouders (CGVS Vragenlijst dd. 09.09.2014, p. 3). U verklaarde op het Commissariaat-Generaal echter ook dat uw ouders niet weten dat u lesbisch bent (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 20), niet op de hoogte waren van uw relatie met (M.) (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 19), noch dat ze wisten waar u verbleef (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 8). Toen u met deze inconsistentie in uw verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde u dat u echt niet weet wie (M.) vermoord heeft, en herinnert u zich niet meer dat u dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel gezegd heeft (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 20). Echter, het louter herhalen van een van beide tegenstrijdige versies is geen afdoende verklaring voor deze inconsistentie.

Het is tot slot opmerkelijk dat u niet weet of de moord op uw vriendin (M.) in de media is verschenen (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 29). Van iemand die zelf verklaart te vrezen voor de moordenaars van haar liefdespartner, kan minstens verwacht worden dat zij hiervoor enige interesse toont. Bovendien stelde het Commissariaat-Generaal vast dat er in de Keniaanse media wel informatie te vinden is over ene (M.N.), een lesbische activiste uit Nairobi waarover een documentaire werd gemaakt. Uit deze informatie, die is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat deze laatste in augustus 2011, de maand waarin uw partner (M.) zou vermoord zijn in Nairobi, in dezelfde stad het slachtoffer was van een groepsverkrachting. Bij confrontatie met een foto van deze (M.N.), verklaarde u dat dit niet uw vriendin was (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 19). Over een moord op (M.N.) in augustus 2011 werd door het Commissariaat-Generaal niets teruggevonden, wat op zijn minst opmerkelijk is te noemen. Zelfs in het geval het toevallig zo zou zijn dat er sprake is van twee Keniaanse (M.N.)'s, beide in dezelfde maand het slachtoffer van een gendermisdaad (de ene van een groepsverkrachting, de andere van moord) in Nairobi, dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat de Keniaanse media, wanneer ze melding maken van de ene (M.N.), ook zouden verwijzen naar deze uitzonderlijke parallelle met de lotgevallen van de andere, quod non. Deze vaststelling doet andermaal vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Wat uw vrees om geofferd te worden door uw ouders betreft, dient te worden opgemerkt dat u bijzonder vaag blijft over de cult die uw ouders aanhangen. Zo verklaarde u, toen u werd gevraagd of er binnen uw familie een bepaalde religie werd gevolgd, dat het een soort cult is. Gevraagd wat u daarmee bedoelt, antwoordde u dat het animisten zijn, dat ze niet in god geloven, maar dingen doen, zoals het aanbidden van idolen (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 4). Gevraagd wie werd aanbeden door de leden van de cult, antwoordde u dat u dat niet weet (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 10). U weet ook niet wat de naam van die cult is (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 9). Gevraagd wat de invloed was van die cult op uw leven, antwoordde u dat ze u heel veel gebruikten, en dat ze uw bloed voor de offers gebruikten. Gevraagd of u daar nog iets meer over kon vertellen, verklaarde u dat u niet bij hen mocht gaan, en dat ze uw bloed altijd trokken met een naald, en het de volgende dag gebruikten. U stelde dat ze stopten met uw bloed te nemen toen u kinderen kreeg (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 4; CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 10). Ook toen u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-Generaal opnieuw werd gevraagd om iets meer te vertellen over de cult van uw ouders, verklaarde u dat het gewoon een cult is, iets waarin ze geloven, en dat als ze iets willen, dat ze dan offeren om het te krijgen (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 8). Gevraagd of u iets meer kon vertellen over de offers die uw ouders brengen, antwoordde u opnieuw dat zij normaal gezien iets met bloed offeren, een mensenlichaam of zo, en dat ze dat normaal doen als ze iets willen, zoals rijkdom (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 32). Gevraagd wat ze nog deden, naast offers brengen, antwoordde u dat ze meetings hadden, samenkomen, dingen doen, en geluiden maken. U stelde dat u het hoorde van buiten, en dat u bijgevolg niet weet wat ze binnen doen (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 9). U verklaarde bovendien dat de leden van de cult, m.n. een paar burens evenals enkele vrienden van uw ouders, heel vaak bij u thuis kwamen, maar stelde hun namen niet te kennen (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 35; CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 9). Wat deze meetings betreft, werd bovendien een tegenstrijdigheid in uw verklaringen opgemerkt. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal dat de leden van de cult ongeveer 4 keer per week bij u thuis kwamen (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 35), terwijl u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-Generaal stelde dat dat ongeveer 2 of 3 keer per maand was (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 9), wat toch een opmerkelijk verschil is. Bovenstaande vaagheden zijn opmerkelijk, te meer daar u verklaarde dat uw ouders al sinds u heel jong was deze cult volgden, en dat ze wekelijks bloed van u afnamen (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 32; CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 9-10). Hoewel u verklaarde dat u nooit heeft gezien hoe die offers plaatsvonden, omdat u altijd buiten moest, en zij in de living gingen (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 36), vonden de offers bij u thuis plaats (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 35), en is het merkwaardig dat u verklaarde niet te weten hoe die offers gebeurden of wat die offers inhielden (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 34-35).

Wat het overlijden van uw zoon (P.) betreft, is het bovendien opmerkelijk dat u, naast zijn overlijdensakte, geen ander bewijsstuk neerlegt in verband met de extreme misdaad waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest. U verklaarde immers dat uw ouders uw zoon (P.) als offer hebben gegeven, en dat ze zijn tong, oog en nieren hebben afgenomen (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 6; CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 11-12). U verklaarde dat u, nadat u zijn lichaam gevonden had, naar de politie ging om hierover aangifte te doen (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 12). U legt echter geen bewijsstuk van die aangifte neer. Daarbij dient opgemerkt te worden dat u ook later nog naar de politie bent gegaan, met name na de verdwijning van uw zoon (S.) (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 16), en nog later, om samen met (M.) aangifte te doen van de bedreiging die u van uw ouders kreeg (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 14; CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 7). Enkel deze laatste keer ontving u een document, in verband met die bedreiging. Dat u daarentegen geen dergelijk document ontving in verband met de extreme misdaad waarvan uw zoon (P.) het slachtoffer was, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Bovendien stemmen uw verklaringen met betrekking tot het overlijden van (P.) ook niet overeen met de overlijdensakte die u heeft neergelegd. Zo verklaarde u dat die overlijdensakte werd opgesteld vóór de begrafenis, omdat u die nodig had om de begrafenis te regelen (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 7). U verklaarde bovendien dat de begrafenis plaatsvond een week nadat u het lichaam van (P.) had gevonden (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 13). Ook tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal verklaarde u dat u de akte heeft gekregen ongeveer 5 dagen nadat uw zoon gestorven was, en dat dat dagen voor de begrafenis was, die plaatsvond op 12 mei (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 13). Echter, uit het document dat u heeft neergelegd blijkt dat uw zoon is overleden op 5 mei 2011, en dat de overlijdensakte werd afgeleverd op 17 mei 2011, wat pas na de begrafenis zou zijn zijn geweest. Bovenstaande inconsistentie doet andermaal vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas met betrekking tot de omstandigheden waarin uw zoon is overleden.

Wat tot slot uw zoon (S.) betreft, dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u niet weet waar uw zoon (S.) nu verblijft (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 6). U weet dat hij verblijft bij een

vriend van (N.), de directrice van het Salvation Army, maar u weet niet waar dat is (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 6, 32; CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 5), noch weet u waarom hij daar woont (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 32). Hoewel u via e-mail contact had met (N.), verklaarde u bovendien niet te hebben geprobeerd om te weten te komen waar uw zoon precies verblijft (CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 5). Aangezien het niet aannemelijk is dat u geen interesse zou hebben in de verblijfplaats van uw zoon, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid.

Om uw vrees voor uw ouders te ondersteunen legt u verder ook een brief van de Nairobi Central Police neer. Dit document wijzigt bovenstaande vaststellingen echter niet. Het is immers niet van die aard dat het de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden en vaagheden kan verklaren of weerleggen. Bovendien moet erop gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Bijgevolg volstaan de door u aangebrachte documenten op zich niet om aan te tonen dat de uitkomst van uw asielaanvraag incorrect is. Het door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde overige document, met name uw Keniaanse ID-kaart, wijzigt voorgaande vaststellingen eveneens niet. Ze bevat immers louter informatie over uw identiteit, maar ondersteunt verder uw asielrelaas niet.

Tot slot bestaat er twijfel over de manier waarop u uw land van herkomst bent ontvlucht, daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde illegale binnenkomst in de EU. Zo verklaarde u van Kenia per vliegtuig naar België te hebben gereisd samen met ene (D.), die voor uw reis naar België een vals paspoort voor u had geregeld. U wist echter niet door welk land dit paspoort werd uitgereikt, noch welke persoonsgegevens het bevatte. U wist ook niet of het paspoort een visum bevatte (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 12; CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 6). U verklaarde dat u niet werd ingelicht over de gegevens van dat valse paspoort, en dat u het paspoort enkel van uw reisbegeleider in handen kreeg wanneer u het moest afgeven, waarna u het meteen aan hem teruggaf (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 12; CGVS gehoorverslag dd. 28.08.2014, p. 6). Deze uitleg is niet geloofwaardig. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat bij aankomst van niet-EU burgers op Brussel Nationale Luchthaven, net als aan andere buitengrenzen van de Schengenzone, zeer strenge identiteitscontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is in dit verband dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat voor uw reis werd geregeld niet zou kennen en/of, gezien het risico op ernstige sancties voor smokkelaars van clandestiene passagiers, dat u niet zou zijn ingelicht door de persoon die u onderweg begeleidde en het paspoort voor u regelde aangaande de gegevens vervat in het paspoort. Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde illegale binnenkomst in de EU doen het vermoeden ontstaan dat u uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 12), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, bepaald in artikel 48/4 § 2.

Volledigheidshalve zij er ten slotte op gewezen dat in hoofde van de persoon met wie u verklaart een lesbische relatie te hebben in België, (V.M.) (O.V. 6.909.811), op 25 februari 2014 eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, deels omwille van vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid van de daar haar geuite seksuele geaardheid en van de relatie met u.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 48, §§ 2 en 3 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij betoogt geloofwaardige en duidelijke verklaringen te hebben afgelegd en blijkt te hebben gegeven van haar seksuele geaardheid, zij het dat deze beleving pas laat in haar leven plaatsvond. Volgens haar kunnen verweerders argumenten niet overtuigen en houden deze niets meer in dan marginale en theoretische beschouwingen die weinig blijkt geven van inzicht in de problematiek en dynamiek van homoseksualiteit. Verzoeksters antwoorden zijn niet ongeloofwaardig en niet summier. Het is mogelijk dat haar relatie met M. een latent aanwezige homoseksuele geaardheid heeft opgewekt. De eerste seksuele ervaringen met een vrouw moeten niet noodzakelijkerwijze onmiddellijk gepaard gaan met schaamte of vrees omwille van het feit dat deze strafbaar zijn. Het is geloofwaardig dat zulke gewaarwording in een later stadium optreedt. Verzoekster vraagt zich af waarom de bedenking dat zij slechts nadat werd gevraagd naar haar gevoel in het licht van de situatie melding maakte van angst haar geaardheid ongeloofwaardig zou maken. Verweerder laat na uitleg te verschaffen bij *“haar duistere redeneringen die een zekere vorm van vooringenomenheid verraden”*. Verweerder baseert zich niet op objectieve gronden waar gesteld wordt dat gevoelens van intimiteit in een lesbische relatie in Kenia onmiddellijk en onvermijdelijk gepaard moeten gaan met gevoelens van vrees. Verder benadrukt verzoekster dat tussen de ontdekking van haar geaardheid en het overlijden van M. slechts enkele maanden verstreken. De ontdekking van haar geaardheid overviel dus ook haar.

Verweerder duidt niet waarom het vreemd is dat verzoekster en M. het niet hadden over de ontdekking en de beleving van de geaardheid van M. Verweerder verliest uit het oog dat de relatie met M. slechts enkele maanden duurde. Het valt niet uit te sluiten dat dit onderwerp nog niet aan bod kwam. Dat verzoekster M. reeds sinds 2008 kende is niet relevant omdat zij toen nog niets wist over de geaardheid van M. Het is aannemelijk dat M. slechts uit de kast kwam toen verzoekster bij haar woonde vermits er toen een meer vertrouwelijke en intieme sfeer heerste.

Verweerder verdraait de verklaringen van verzoekster of interpreteert deze onzorgvuldig. Dat verzoekster zich in België op haar gemak voelt in haar relatie met V.M. wil niet zeggen dat zij dit aan de grote klok moet hangen. Het is hun volste recht om hun huisgenote niet te informeren. Ook in België wordt homoseksualiteit in veel kringen nog als afwijkend beschouwd. Bovendien is hun huisgenote van Afrikaanse afkomst en zou haar reactie ongewenst kunnen zijn. De kamer van hun huisgenote bevindt zich aan de andere zijde van het gebouw. Daarenboven wijst het samen delen van een kamer niet per se op een lesbische relatie. Verzoekster stelde oprecht dat zij van V. wist dat deze werd betrap, zonder meer details te weten. Verzoekster kan niet verantwoordelijk worden gesteld voor wat V. bij verweerder heeft verteld. Het is mogelijk dat V. *“maar iets gezegd heeft”* bij verweerder doch aan verzoekster de waarheid vertelde.

Verzoeksters gebrek aan kennis over de lesbische scene in Kenia en in België is toe te schrijven aan het feit dat zij slechts enkele maanden haar geaardheid had ontdekt. Niet elke homoseksueel wil zich bovendien inlaten met allerlei LGTB organisaties en uitgaans- en ontmoetingsplaatsen. Het is goed denkbaar dat homoseksuelen dit liever binnen de privésfeer houden.

Inzake de dood van haar zoon P., is er mogelijk sprake van een misverstand. Verzoekster wilde enkel aanduiden dat de dood van haar zoon op 10 mei 2011 kon worden geregistreerd alvorens hij kon worden begraven. Mogelijks zag verweerder het belang van de voormelde datum, zoals vermeld op de overlijdensakte, over het hoofd. Hoe dan ook kunnen de verklaringen van verzoekster op dit punt niet tegenstrijdig worden beschouwd en brengen zij haar geloofwaardigheid niet in het gedrang.

Verzoeksters verklaringen over haar zoon S. zijn inderdaad vaag doch daarom is zij nog niet ongeloofwaardig. Het is vreemd doch niet onmogelijk dat zij niet weet waar S. verblijft. Alleszins ziet verzoekster niet in hoe een gebrek aan interesse voor S. haar algehele geloofwaardigheid in het gedrang kan brengen. Deze zoon was ongewenst en werd verwekt toen zij op zeer jonge leeftijd werd gedwongen tot prostitutie. Zij wil dit deel van haar leven van zich af houden, hoezeer zij ook van haar zoon wilt houden, zeker nu deze gehandicapt is. Jammer genoeg lopen er veel verloren kinderen rond op de wereld waarnaar de ouders niet meer omkijken. Deze desinteresse kan en moet de ouders daarom niet noodzakelijk worden aangewreven. Verweerder legt een rationele logica aan de dag die weinig blijkt geeft van voeling met de harde en complexe realiteit in vele delen van de wereld.

Verweerder stelt terecht vast dat verzoekster weinig duidelijke en concrete gegevens kon verstrekken omtrent haar vrees om door haar ouders geofferd te worden. Evenwel heeft vooral haar seksuele

geaardheid haar gedreven om haar land te verlaten. Dit betreft trouwens een periode die verder in haar verleden ligt en die niet de directe oorzaak is van haar vertrek. De bestreden beslissing is op dit punt dan ook niet relevant.

Verweerder stelt zich ten onrechte vraagtekens bij de door verzoekster afgelegde reisweg. Volgens de richtlijnen van UNHCR mogen twijfels over de reisweg op zich niet dienen om de geloofwaardigheid van het asielrelaas in twijfel te trekken. Het wordt niet betwist dat verzoekster van Kenia afkomstig is zodat het niet vereist is verder stil te staan bij haar reisweg. Verweerder probeert op onnodige doch vergeefse wijze verzoeksters geloofwaardigheid onderuit te halen.

Aldus zijn de artikelen 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet geschonden.

2.2.1. Verzoekster preciseert voorts op generlei wijze hoe artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, dat op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Zij legde over deze reisweg bovendien ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon zij niet aangeven onder welke naam en welke nationaliteit zij zou hebben gereisd. Of zij reisde met een visum, wist zij evenmin. Dat de smokkelaar haar over dit alles niet zou hebben ingelicht is, gelet op het risico op grondige controles op de luchthaven, geenszins aannemelijk. Verder wist verzoekster niet waar zij een tussenlanding zou hebben gemaakt. De volledige naam en de nationaliteit van de smokkelaar die haar vergezelde kon zij ook niet verstrekken (administratief dossier, stuk 5, p.6; stuk 8, p.12; stuk 13, verklaring, nr.34-35; administratief dossier, stuk 16: landeninformatie). Verzoekster tracht de voormelde vaststellingen ten onrechte af te doen als irrelevant. Van verzoekster mag, in het kader van de op haar rustende medewerkingsplicht, immers worden verwacht dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van haar precieze, correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Verzoekster baseert onderhavige asielaanvraag onder meer op de vrees dat zij door haar ouders zou worden geofferd. Uit haar verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt echter dat zij dienaangaande bijzonder vage verklaringen aflegde. Zij kon inzake de cult waartoe haar ouders zouden hebben behoord niet aangeven wie door de leden van de cult werd aanbeden. De naam van de cult kon zij ook niet verstrekken. Bovendien legde zij omtrent de activiteiten van de cult vage verklaringen af. Voorts kon zij geen namen geven van leden van de cult, en dit ondanks dat dit enkele burens en vrienden van haar ouders betroffen en ondanks dat zij heel vaak bij haar thuis kwamen. Verder legde zij tegenstrijdige verklaringen af over de frequentie van de meetings. Ook over de offers die bij haar thuis door de leden van de cult werden gepleegd kon zij nagenoeg geen informatie verstrekken. Zij wist niet hoe deze gebeurtenissen of wat deze inhielden. Verzoekster erkent in het verzoekschrift overigens dat zij weinig duidelijke en concrete gegevens kon verstrekken omtrent haar vrees om geofferd te worden. Zij tracht de voormelde vaststellingen ten onrechte af te doen als zijnde irrelevant. Deze raken de kern van haar relaas en hebben betrekking op feiten die cruciaal en bepalend zouden zijn geweest

voor haar verder leven. Het zou immers de vrees ten aanzien van haar ouders zijn geweest die haar ertoe zou hebben aangezet te verhuizen naar M., die aldus onrechtstreeks zouden hebben geleid tot haar relatie met M. en die haar mede ertoe zouden hebben aangezet om haar land van herkomst te verlaten. Dat verzoekster dermate vage verklaringen aflegde over de beweerdde cultactiviteiten van haar ouders, maakt dat aan deze activiteiten geen geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat haar ouders in het kader van deze activiteiten haar zoon P. zouden hebben gedood en geofferd. Daarenboven is het niet geloofwaardig dat verzoeksters moeder, nadat verzoekster haar zoon zou hebben gevonden, zelf het initiatief zou hebben genomen om aangifte te gaan doen bij de politie (administratief dossier, 5, p.12). Verzoekster brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter staving van deze aangifte bij de politie.

Verzoekster legde inzake de nasleep van het overlijden van haar zoon bovendien verklaringen af die niet met de door haar neergelegde overlijdensakte kunnen worden gerijmd (administratief dossier, stuk 15: documenten). Dit betreft nochtans een cruciaal document ter ondersteuning van haar relaas. Uit de inhoud van de overlijdensakte blijkt dat deze zou zijn uitgereikt op 17 mei 2011. Wanneer tijdens het eerste gehoor bij het CGVS aan verzoekster werd gevraagd: *“En wanneer heeft u de akte opgehaald?”*, antwoordde zij echter: *“Ik weet het niet precies, maar het was dagen voor de begrafenis”*. Vervolgens preciseerde zij dat de begrafenis plaatsvond op 12 mei 2011 (administratief dossier, stuk 8, p.13). Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde zij dat de overlijdensakte werd opgemaakt voor de begrafenis. Zij stelde bovendien dat zij dit document nodig hadden om de begrafenis te regelen. De begrafenis situeerde zij andermaal een week na het overlijden van haar zoon, hetzij op 12 mei 2011 (administratief dossier, stuk 5, p.7, 13). Dat het voorgaande berust op een misverstand, kan bezwaarlijk worden aangenomen. Verzoeksters verklaringen waren immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die zij hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoekster beweerde voorts dat haar andere zoon op de dag van de begrafenis van P. zou zijn weggelopen. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt echter dat zij tijdens de gehoren bij het CGVS niet wist waar haar zoon S. nu zou verblijven. Zij gaf nochtans aan dat deze zou verblijven bij een vriend van de directrice van het *Salvation Army*. Waar dit was en waarom hij daar woonde, kon zij echter niet aangeven. Hoewel zij nog in contact stond met de voormelde directrice, bleek zij zelfs niet te hebben getracht te weten te komen waar haar zoon precies verblijft. Dit gebrek aan interesse omtrent de verblijfplaats van haar zoon ondermijnt, in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, weldegelijk haar geloofwaardigheid. Waar zij in het onderhavige verzoekschrift erop wijst dat er vele kinderen zijn waarnaar de ouders niet omkijken en laat uitschijnen dat haar zoon ongewenst was en dat zij dit deel van haar leven, zeker gelet op de handicap van haar zoon, van zich af wilt houden, dient immers te worden vastgesteld dat dit betoog in schril contrast staat met haar eerdere verklaringen. Zo gaf zij aan dat zij in de periode na de begrafenis van P. actief op zoek was naar haar zoon S. (administratief dossier, stuk 5, p.13). Bij het CGVS drukte zij tevens uitdrukkelijk haar bezorgdheid uit over het feit dat haar kind niet in veiligheid was, vroeg zij om hulp en stelde zij: *“Dus als we min kind kunnen vinden, zou ik echt blij zijn”* (administratief dossier, stuk 8, p.37).

Verder is het bevreemdend dat verzoekster, wanneer zij bij de DVZ werd ondervraagd inzake haar persoonsgegevens, geen melding maakte van enige verhuis in mei 2011. Zij gaf aan dat zij tot aan haar vertrek op het adres bleef wonen waarop zij reeds verbleef sedert zij jong was (administratief dossier stuk 13, verklaring, nr.9). In het kader van haar asielrelaas verklaarde verzoekster nochtans dat zij naar aanleiding van haar problemen met haar ouders en in mei 2011 verhuisde van de wijk Embakasi, waar zij bij haar ouders woonde, naar de wijk Donholm (administratief dossier, stuk 8, p.4-5, 9, 33; stuk 12, vragenlijst, nr.5).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerdde problemen met haar ouders en het daardoor veroorzaakte en daaropvolgende vertrek uit haar ouderlijke woning.

De voormelde vaststellingen doen tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de lesbische relatie die verzoekster in haar thuisland beweert te hebben gehad en de in dit kader ontdekte lesbische geaardheid. Verzoekster situeerde deze immers in de nasleep van de vermeende problemen met haar ouders en beweerde een lesbische relatie te zijn aangegaan en haar geaardheid te hebben ontdekt nadat zij ingevolge de problemen met haar ouders zou zijn verhuisd en ging samenwonen met M.

Verzoekster kan bovendien niet worden gevolgd in het betoog dat haar verklaringen over de ontdekking en de beleving van haar geaardheid geloofwaardig zouden zijn. Zij beperkt zich in deze tot het loutere betwisten van de bestreden motieven, hetgeen niet dienstig is om deze te ontkrachten. In de bestreden beslissing wordt omtrent de beleving en de ontdekking van haar geaardheid met recht gemotiveerd:

“Zo is het merkwaardig dat u, toen u werd gevraagd op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot vrouwen, verklaarde dat dat was nadat u de eerste keer seks had met (M.) (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 17), met name toen u 25 jaar oud was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 20). U verklaarde daarover dat u de eerste keer seks had met (M.) een week nadat u bij haar ging logeren (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 18), en dat u op dat moment een relatie met haar begon, nadat (M.) u verteld had dat ze lesbisch was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 9, 17). Het is daarbij op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u, nadat u voor het eerst vernam dat (M.) lesbisch was en nadat u een week bij haar verbleef, besloot seks met haar te hebben en een relatie te beginnen, te meer daar u ook verklaarde dat u zich voordien nog nooit eerder tot vrouwen aangetrokken had gevoeld (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 17, 21), en (M.) de eerste vrouw was tot wie u zich aangetrokken voelde (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 18). Gevraagd vanaf wanneer u zeker wist dat u vrouwen verkoos, antwoordde u dat dat was toen u een relatie begon met (M.) (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 20). Gevraagd wat u daarbij voelde, omschreef u dat het anders was, meer een genot, een andere ervaring. U verklaarde dat u het niet kan uitleggen hoe het voelde, maar dat het een goede ervaring was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 20). Gevraagd hoe u zich voelde toen u een relatie begon met (M.), antwoordde u dat het een goed gevoel was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 22). Toen u werd gevraagd om te vertellen over de avond dat uw relatie met (M.) begon, verklaarde u dat (M.) u begon te vertellen dat ze gevoelens had voor u sinds zij u ontmoette, en dat ze lesbisch was, en dat dat is hoe de relatie is begonnen. Toen u daarop gevraagd werd hoe u daarop reageerde, verklaarde u dat u haar gezegd heeft dat u dat nooit ervaren heeft, een relatie tussen twee meisjes, en dat ze u heeft gezegd dat u zich geen zorgen moest maken, en dat u het gewoon kon proberen, en dat het heel goed ging. U verklaarde opnieuw dat u tot op dat moment niet eerder wist dat u lesbisch was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 24). Uw verklaringen met betrekking tot de ontdekking van uw geaardheid komen aldus summier en allerm minst doorleefd over. Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u er zich toen wel al bewust van was dat homoseksualiteit onaanvaardbaar is in de Keniaanse samenleving, en dat het bovendien strafbaar is gesteld met gevangenisstraffen tot 14 jaar (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 26). Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat uw beleving van uw geaardheid doorheen de jaren toch meer gekleurd, geschakeerd of doorleefd zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u de ontdekking van uw lesbische geaardheid als problematisch ervoer, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) en uit uw eigen verklaringen (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 26) blijkt dat de Keniaanse maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt. Uw eerste lesbische ervaringen blijken echter voor u op ongedwongen wijze en zonder moeilijkheden te zijn verlopen. Het gemak waarmee u de ontdekking van uw lesbische geaardheid beleefd lijkt te hebben en deze in het geheel niet als problematisch zou hebben ervaren, is niet aannemelijk in het licht van de homofobe context in Kenia, waar men volgens uw verklaringen een gevangenisstraf tot 14 jaar kan krijgen omwille van zijn of haar seksuele geaardheid. Er kan dan toch ook verwacht worden dat u niet louter uiterst positieve gevoelens zou weergeven wanneer u gevraagd wordt wat u voelde op het moment dat u voor het eerst beseftte dat u diepere gevoelens had voor een vrouw, maar dat u ook spontaan melding zou maken van twijfels, angst en andere gevoelens die deze positieve gevoelens doorkruisten en desgevallend overstemden. U maakte echter slechts melding van gevoelens van angst wanneer u expliciet werd gevraagd wat u dacht bij de ontdekking van uw geaardheid met betrekking tot de homofobe situatie in uw herkomstland (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 26).”

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Dit volledig gebrek aan enig doorleefd karakter blijkt ook wanneer u gevraagd werd naar uw gevoelens ten aanzien van (M.N.). Gevraagd wat er u precies in haar heeft aangetrokken, antwoordde u dat ze u behandelde als mens, dat u zich verliefd voelde, en dat het anders was. U verklaarde bovendien dat de seks ook anders was, en dat u ervan genoot, in tegenstelling tot wat u had ervaren met mannen. Toen u daarna werd gevraagd waarop u precies verliefd bent geworden bij haar, antwoordde u dat u zich gewoon aangetrokken voelde, en dat het een gevoel was (CGVS gehoorverslag dd. 06.08.2014, p. 22). Uw verklaringen komen weerom allerm minst doorleefd over, en doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde lesbische geaardheid.”

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Daarenboven blijkt uit verzoeksters gezegden, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, dat zij betreffende haar voorgehouden relatie met M. uiterst vaag bleef inzake essentiële elementen. Zij wist immers niet hoe M. zelf de ontdekking van haar geaardheid zou hebben ervaren en stelde dat zij het hierover nooit hadden. Verzoekster tracht dit ten onrechte te vergoelijken. Gezien verzoekster bij M. haar eigen geaardheid zou hebben ontdekt, hun relatie enkele maanden zou hebben geduurd en zij tijdens deze maanden samenwoonden, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij het hierover zouden hebben gehad. Dit geldt des te meer gelet op het belang voor een persoon van de ontdekking van zijn of haar seksuele geaardheid, zeker indien deze geaardheid wordt beschouwd als afwijkend en sterk wordt veroordeeld door de maatschappij. Het is bijgevolg niet geloofwaardig dat M. het hierover niet zou hebben gehad, noch dat verzoekster hiernaar niet zou hebben gepeild. Verzoekster wist daarenboven niet of M. nog andere lesbische vrouwen kende.

Verzoekster legde bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of haar ouders al dan niet op de hoogte waren van haar geaardheid en haar relatie met M., alsmede omtrent de daders van de moord op M. Uit de terecht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing blijkt in dit kader dat verzoekster bij het CGVS verklaarde dat haar adoptieouders niet wisten dat zij lesbisch was, niet wisten waar zij verbleef en niet op de hoogte waren van haar relatie met M. Tevens gaf zij bij het CGVS aan niet te weten wie er achter de moord op M. zat. In de vragenlijst van het CGVS had zij bij de DVZ eerder nochtans verklaard dat haar vriendin werd vermoord door mensen die werden gestuurd door haar adoptieouders. Bij confrontatie kwam verzoekster niet verder dan het ontkennen van haar eerdere verklaringen en het herhalen van haar uiteindelijke verklaringen, hetgeen deze tegenstrijdigheid geenszins opheft.

Bovendien is het opmerkelijk dat verzoekster niet wist of de moord op haar vriendin in de media is verschenen en niet op de hoogte bleek van het gegeven dat een persoon met dezelfde naam als haar vriendin, in dezelfde maand als degene waarin haar vriendin zou zijn gedood en in dezelfde stad slachtoffer werd van homofoob geweld (administratief dossier, stuk 8, p.29; administratief dossier, stuk 16: landeninformatie). Redelijkerwijze kon immers worden verwacht dat verzoekster dienaangaande minstens enige interesse zou vertonen.

Ingevolge het voorgaande, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde ontdekking en beleving van haar geaardheid, aan haar lesbische relatie in haar land van herkomst en aan de naar aanleiding hiervan ondervonden problemen in haar thuisland. Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, werpt tevens een zware smet op de geloofwaardigheid van de lesbische relatie die zij in België onderhoudt.

De geloofwaardigheid van deze relatie wordt nog verder ondermijnd doordat verzoekster incoherente verklaringen aflegde over de wijze waarop zij deze beleeft. Dat zij haar relatie geheim wil beleven en deze absoluut verborgen wil houden voor haar huisgenote H.T. strookt immers niet met haar verklaring dat zij met haar vriendin in dezelfde kamer woont en slaapt en dat zij de andere kamer slechts gebruiken om spullen in op te bergen (administratief dossier, stuk 5, p.15-16, 18). Dat de kamer van hun huisgenote zich aan de andere zijde van het huis bevindt doet hieraan geenszins afbreuk.

Verzoekster legde daarenboven uiterst vage verklaringen af omtrent de persoonlijke achtergrond van haar beweerde partner in België. Uit de verklaringen en gehoorverslagen, zoals met reden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat zij niet kon aangeven hoe V. de ontdekking van haar geaardheid heeft ervaren. Gelet op de lange duur van hun relatie en het feit dat zij samenwonen, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij het hierover zouden hebben gehad, te meer gelet op het belang dat de ontdekking van de seksuele geaardheid heeft voor een persoon en op het gegeven dat zowel verzoekster als V. hun landen zouden zijn ontvlucht net omwille van hun geaardheid. Verzoekster wist bovendien niet of V.'s ouders op de hoogte waren van de geaardheid van V. en kon niet aangeven hoelang V. een relatie had in haar land van herkomst. Dat zij het over zulke zaken niet zouden hebben gehad, is geenszins plausibel.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende asielrelaas, aan haar beweerde lesbische geaardheid en relaties en aan de door haar aangevoerde vrees voor vervolging.

De door verzoekster neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) zijn niet van die aard dat zij de voormelde vaststellingen kunnen ontkrachten.

Ten aanzien van de overlijdensakte werd reeds hoger vastgesteld dat verzoeksters verklaringen met de inhoud van dit stuk in strijd zijn. Deze vaststelling ondergraaft de bewijswaarde van de neergelegde overlijdensakte. Bovendien dient zulk document, opdat hieraan enige bewijswaarde kan worden gehecht, te worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas doch kan het op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen.

De overige documenten, met name een brief van de politie en verzoeksters identiteitskaart, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk doen aan het voormelde. Ten aanzien van de brief van de politie kan nog bijkomend worden opgemerkt dat de bewijswaarde van dit stuk wordt ondergraven doordat de hoofding onzorgvuldig is opgemaakt en doordat het adres in de hoofding verschilt van het adres in de stempel onderaan op het document. Tevens dient te worden opgemerkt dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekster op 1 juli 2011 wel zou aangeven dat zij doodsb bedreigingen ontving vanwege haar adoptieouders doch niet zou aangeven dat zij hen daarnaast verdacht van de moord op haar zoon eerder dat jaar.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster voert geen specifieke argumentatie inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, haar voorgehouden geaardheid en haar beweerde vrees, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS